București, 15 Iulie 1945.

Alia dragă,

Îi e sortit castelului meu să rămână veșnic fără Prințesa lui?... Va rămâne curând și fără mine: treburi urgente mă cheamă departe de aici și mă vor reține acolo multă vreme...

Ce se va întâmpla în tot timpul absenței mele?... Să nu am nici o veste de la Alia mea?!...

Bine, vei zice tu, trimite din vreme'n vreme cate un om la castel, poate sosește aci vreun semn de la dânsa. Așa aș face de-aș ști dinainte că trimisul meu ar putea să nu meargă degeaba: gândește că până azi Alia n'a scris Prințului nici un rând. Prințul atâta a văzut-o, în noaptea aceea a tuturor fericirilor. Să fi fost numai un vis?!... Am toate semnele să cred că nu. Atunci...

Atunci aștept. Aștept s'apară Alia de undeva. În minte o și văd sărind în sus de bucurie că mă vede... Vai, cum aș cuprinde-o'n brațele mele!... Cât mi-e de dor s'o cuprind!...

Havuzul din grădină a fost proclamat a șasea minune a palatului meu. E o adevărată operă de artă. Rămân adesea, când se'nnoptează c'atunci

e mai frumos, rămân privindu-l de pe banca noastră. E o privelişte încântătoare; nu mă mai satur admirându-l. Măestria cu care-i lucrat pănnul, coada multicoloră ce şi-o roteşte înt-o parte şi-n alta, şi-o strânge sau şi-o desfăşură, glasul apoi şi încă şi altele care numai de acolo se văd, mă fac să le admir cu glas tare. Dar n'am către cine, căci Alia lipseşte... A şasea minune a palatului meu stă înaintea ochilor mei. Pe cea de a şaptea, ca s'o văd, trebuie să închid ochii şi să mi-o închipui mai presus de toate celelalte, aşa cum arăta în seara tuturor fericirilor...

... Dar voiu pleca în curând şi Alia până'acum, de atunci, n'a mai dat semn. Şi voiu lipsi atâta că-mi pare o veşnicie până la întoarcere.

Dar mă voiu întoarce şi le voiu găsi pe toate câte sunt. Doresc din suflet a găsi şi ceva pe deasupra: pe prea frumoasa Alia!...

Oare dacă tu ai fi aici şi eu ar trebui să plec, te-aş lăsa aici singură; te-aş lua cu mine sau n'aş mai pleca nici eu, oricât ar trebui?!... Nu pot răspunde pentrucă nu eşti aici. Ştiu eu ce-aş face?!... În primul rând te-aş săruta şi-apoi aş gândi... Dar nu: mai întâi aş gândi, că dacă întâi te sărut mă'mbăt şi nu mai pot gândi... Ce să mai vorbesc! Mai bine spun că nu ştiu ce-aş face!...

Am să tac de acuma mult timp, dar să ştii că'n fiecare clipă inima mea îţi vorbeşte...

Prinţul